

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **IRAN – AUSTRIA Investment Company, s. r. o.**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 13, Brno, zastoupeného JUDr. Vladimírem Bulinským, advokátem se sídlem tř. Kpt. Jaroše 13, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2011, čj. MMB/0436832/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2013, čj. 62 A 8/2012 – 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Úřad městské části města Brna, Brno – střed, odbor výstavby a územního rozvoje, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 9. 9. 2011 rozhodnutí čj. 100008998/KLIC/STU/015, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. n) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), tím, že provedl stavební práce na objektu Jaselská 14/197, pozemek parc. č. 361 k. ú. Veverčí, obec Brno, bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a správního deliktu podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona tím, že neuposlechl výzvy stavebního úřadu ze dne 20. 7. 2009 k bezodkladnému zastavení nepovolených prací. Za uvedená porušení stavebního zákona uložil stavební úřad žalobci pokutu 450.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, které žalovaný svým v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

II.

Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u krajského soudu, který ji rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, že žalobce byl sankcionován za provádění stavby (nástavby) bez stavebního povolení a za neuposlechnutí výzvy k zastavení stavby. Za bezpředmětné proto považoval námitky směřující proti tomu, že žalobci nebylo vydáno stavební povolení, resp. dodatečné stavebního povolení. Takovými námitkami bylo tvrzení, že v Brně stojí řada domů, které mají více než jednu řadu střešních oken, a že rozhodování Magistrátu města Brna, odboru památkové péče (dále jen „odbor památkové péče“) je ve věci umístění oken nejednotné. Krajský soud se proto těmito otázkami nezabýval a neprováděl ani žalobcem v tomto ohledu navržené důkazy. Zdůraznil, že pro rozhodnutí v této věci bylo podstatné, že žalobce realizoval stavbu bez stavebního povolení, a pokračoval v ní i přes výzvu k zastavení stavby vydanou stavebním úřadem. Žalovaný proto nepochybil, pokud dospěl ke stejnému závěru.

[5] Za nedůvodnou považoval krajský soud žalobní námitku, že stavební úřad v jiné věci sankční řízení nezahájil. Krajský soud sice uznal, že by se mohlo jednat o pochybení stavebního úřadu, pokud by šlo o skutkově srovnatelnou věc, ani z toho by však nebylo možné vyvodit, že řízení s žalobcem nemělo být zahajováno. Ačkoliv by správní orgán měl ve srovnatelných věcech uplatňovat obdobný právní názor, neznamená to, že by ojedinělé právní závěry (pokud k nim snad došlo), měly být absolutně neměnnými. Žalobci tak nemohlo být založeno legitimní očekávání, že sankční řízení nebude zahájeno.

[6] Krajský soud neshledal ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

[7] Dále se krajský soud zabýval námitkou nepřiměřenosti pokuty a návrhem na její moderaci. Dospěl k závěru, že žalobce neuplatnil žádné námitky, které by zpochybňovaly spravedlivost uložené pokuty. Pokutu tedy nepovažoval za nepřiměřenou, natož zjevně nepřiměřenou, a moderačnímu návrhu nevyhověl.

III.

Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, ve které navrhoval, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel nejprve v kasační stížnosti obecně uvedl, že krajský soud nepřihlédl dostatečným způsobem k jeho tvrzením a předloženým důkazům. Poznamenal, že je nesporné, že byl shledán vinným ze spáchání výše uvedených deliktů, nicméně krajský soud nezohlednil důvody, pro které ke správním deliktům na straně stěžovatele došlo. Stěžovatel podal žádost

pokračování

o stavební povolení k úpravě objektu na Jaselské 197 již v roce 2008. Doposud však stavební povolení neobdržel, a to ani přes žádosti o dodatečné stavební povolení. Podle stěžovatele jde ze strany stavebního úřadu o svévolnou a diskriminační praxi vůči osobě stěžovatele, neboť v obdobných případech půdních vestaveb stavební úřad stavebníkům stavební povolení uděluje, a to i v případě budov památkově chráněných.

[10] K udělení stavebního povolení stěžovateli brání sdělení odboru památkové péče ze dne 13. 4. 2011, kterým bylo umístění okenních otvorů a vyústění světlíku v objektu shledáno jako nepřijatelné. Tímto rozhodnutím se však odbor památkové péče dostal do rozporu se zásadou správního rozhodování zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu a dopustil se neodůvodněné nejednotnosti, neboť v jiných případech obdobné stavební úpravy schválil.

[11] Stěžovatel poukázal na jiný případ (vedený u stavebního úřadu pod sp. zn. STU/01/0502431), kdy stavitelé dokončili nepovolenou stavbu, aniž by za to byli jakýmkoliv způsobem potrestáni. Stavební úřad tak porušil zásadu legitimního očekávání, pokud v případě žádosti stěžovatele rozhodl podstatně přísněji, než rozhoduje v obdobných situacích.

[12] Stavební úřad postupuje vůči stěžovateli diskriminačním způsobem, a to jak ve vztahu ke stěžovatelově žádosti o vydání stavebního povolení, tak i při ukládání správních sankcí. Důvodem tohoto jiného přístupu stavebního úřadu je dle názoru stěžovatele skutečnost, že jednatelem stěžovatele je zahraniční fyzická osoba.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stručně uvedl, že žalobní argumentaci plně vypořádal v napadeném rozsudku krajský soud. Správní orgány v dané věci postupovaly vždy podle platného práva a je nepochybné, že stěžovatel se skutečně správního deliktu dopustil, pokud provedl stavbu bez řádného povolení. Správní orgány jsou pak povinny na tuto situaci reagovat uplatněním sankčních opatření. Argumentace žalovaného o diskriminačním přístupu nemá oporu ve spisovém materiálu a ani z jednání správních orgánů ji nelze seznat, proto ji žalovaný považuje za nepřijatelnou.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Na úvod je nezbytné zdůraznit (jak to již učinil v napadeném rozsudku krajský soud), že předmětem přezkumu je v tomto řízení rozhodnutí o uložení pokuty za dva správní delikty, a to provedení stavby bez stavebního povolení [§ 180 odst. 1 písm. n) stavebního zákona] a neuposlechnutí výzvy stavebního úřadu k bezodkladnému zastavení nepovolených prací [§ 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona]. Nejvyšší správní soud se proto nemůže zabývat kasačními námitkami, které svým obsahem mají předmět tohoto řízení.

[17] Za nepřijatelnou je proto třeba považovat kasační námitku, podle které stavební úřad postupuje ve vztahu ke stěžovateli diskriminačně, neboť ve skutkově obdobných případech vydává stavební povolení. Lze připustit, že tato námitka by mohla mít určitou relevanci v případě, že by byla uplatněna v řízení o přezkumu rozhodnutí o nepovolení stavby. V řízení o uložení

pokuty však již důvody neudělení stavebního povolení nejsou relevantní. To stejné platí také o tvrzení nejednotnosti rozhodování odboru památkové péče. Námitky směřující proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu jsou totiž taktéž přezkoumatelné v rámci žaloby proti rozhodnutí o nepovolení stavby, nikoliv proti rozhodnutí o uložení pokuty. Krajský soud proto nepochybil, pokud k uvedeným tvrzením stěžovatele nepřihlédl a neprovedl s nimi související předložené důkazy.

[18] Jedinou kasační námitkou, která se týká předmětu řízení, je tak tvrzení, že stavební úřad postupuje při ukládání sankcí vůči stěžovateli diskriminačně, neboť v jiném případě pokutu za nepovolenou stavbu neuložil, čímž porušil zásadu legitimního očekávání.

[19] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že uvedená námitka nemůže obstát. Stěžovatel ve své kasační stížnosti dokládá jediný případ, ve kterém rozhodl stavební úřad odlišně a nezahájil sankční řízení. Na jednu stranu je třeba uznat, že pokud stavební úřad ve skutkově srovnatelné situaci nezahájil sankční řízení, může se jednat o jeho pochybení, na druhou stranu však toto pochybení nemá ve vztahu k nyní projednávané věci žádnou relevanci. Tato skutečnost proto v žádném případě nemůže vést k závěru, že žalobce postupoval při ukládání sankce diskriminačně.

[20] Stěžovatel dále vyslovil domněnku, že ho stavební úřad diskriminuje z důvodu, že je jeho jednatelem zahraniční fyzická osoba. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka není přípustná, neboť byla poprvé uvedena až v kasační stížnosti (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.); nad rámec však lze poznamenat, že se jedná o pouhou spekulaci, jež není založena na reálném základu.

[21] Za nedůvodné je třeba považovat také tvrzení, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání. V této souvislosti kasační soud připomíná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006 – 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS., podle kterého „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“

[22] Skutečnost, že v jiném případě stavební orgán nezahájil sankční řízení (byť za srovnatelných skutkových okolností), zcela jistě nemůže představovat ustálenou správní praxi, jež by založila legitimní očekávání stěžovatele, že v jeho případě nebude řízení o uložení sankce zahájeno.

[23] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že v projednávané věci bylo podstatné, že stěžovatel provedl stavbu bez stavebního povolení, a neuposlechl výzvu stavebního úřadu k zastavení prací. Tyto skutečnosti ostatně žalobce ani nezpochybňoval. Správní orgány a následně krajský soud proto posoudily věc správně, pokud dospěly k závěru, že za uvedené delikty má být stěžovateli uložena pokuta. Důvody, které vedly k neudělení stavebního povolení, v tomto řízení nejsou relevantní.

[24] Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítl také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, neuvedl však konkrétní důvody, které by nepřezkoumatelnosti nasvědčovaly. Takové důvody neshledal ani Nejvyšší správní soud, který je povinen k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud se řádně a srozumitelně vypořádal se všemi námitkami, které směřovaly proti napadenému rozhodnutí žalovaného, a zcela správně se nezabýval žalobními tvrzeními

pokračování

a neprováděl důkazy, které se nevztahovaly k předmětu řízení. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

V.

Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu